Ч. 269. Середа 14 (1) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Субвенциї на підпиране плеканя худоби. — Димісия каб нету. — Парляментарне положене. — З буджетової комісиї.

Півурядовий „Fremdenblatt“ містить таке поясненє: „Посол Будзиновский в своїй бесіді, вигошеній в палаті послів дня 1 с. м., говорив о розділі квоти припадаючої на Галичину з фонду для підпираня плеканя худоби, який має бути утворений на підставі закона з дня 30 грудня 1909 і при тій нагоді висловив ся, що Намістник др. Бобржиньский в своїм справозданю до міністерства рільництва доніс, що рускі соймові посли мали згодити ся на предкладаний зі сторони польскої розділ. Посол др. Кость Левицкий назвав відтак на тім самім засіданю то мниме справозданє Намістника „суперечним з правдою і зовсім фальшивим“. Деякі рускі часописи ужили згаданих висловів пп. Будзиновского і Левицкого до піднесеня против Намістника дра Бобржиньского закидів, що не інформує правительства правдиво. Отже на основі автентичних інформаций ми уповажнені ствердити, що Намістник др. Бобржиньский справозданє подібного змісту ні письменно ні устно не предкладав“.

Як доносить Бюро кореспонденцийне, Цісар приймив предложену вчера по полудни президентом міністрів бар. Бінертом просьбу о димисію кабінету і поручив правительству веденє справ аж до утвореня нового кабінету.

Як то бюро дальше доносить, кабінет вже вчера рішив ся на димисію, позаяк ведені в послідних двох днях політичні конференциї виказали, що після велкої імовірности ситуация була би ще довший час не дала ся вияснити. З другої сторони взгляд на недаючі ся відкладати пильні праці палати послів веліли уникати заколоченя або відкладаня сесиї парляменту.

Нинїшна „Wiener Ztg.“ приносить таке відручне письмо Цісаря:

„Любий бароне Бінерт! Прихиляючи ся до Вашої просьби, чую ся приневоленим приймити димисію Вашу і кабінету королївств і країв в раді державній заступлених.

Аж дочасу утвореня нового міністерства схочете Ви і всї члени кабінету вести на дальше свої уряди. — Відень 12 грудня 1910. — Франц Иосиф в. р. — Бінерт в. р.“

Що до подій з вчерашного дня, то доносять, що бар. Бінерт відбув ще вчера конференцию з презесом Кола польского дром Ґломбиньским, а коли пересьвідчив ся, що ситуация парляментарна для правительства непевна, вніс письменну димісию цілого кабінету. О тім повідомив зараз пп. Кіяріого, Сильвестра, Ґесмана і Ґломбиньского.

В само полудне скликано раду міністерияльну. Тревала она дуже коротко. Бар. Бінерт в ґалевім мундурі удав ся відтак до Цісаря на авдиенцию.

О годині 2 мін. 20 з полудня повернув і повідомив о принятю димисиї цілого кабінету. По полудни хотів бар. Бінерт повідомити о димисиї також Чехів, покликуючи до себе п. Мастальку. Однако той заявив, що лише др. Фідлер яко предсідатель одноцільного клюбу ческого, може бути покликуваний до приниманя урядових вістий.

Бар. Бінерт приймив також представителїв руского клюбу. На вчерашнім засіданю буджетової комісиї бар. Бінерт не явив ся.

По полудни ходили ріжні вісти в справі утвореня нового кабінету. Подавано найріжнійші назвища. Поки що гадають, що місию утвореня нового кабінету одержить бар. Бінерт. З дотеперішних міністрів задержить він імовірно дра Вайскірхнера, дра Штірґка і міністра оборони краєвої ґен. Ґеорґіого.

„Prager Tagblatt“ довідує ся, що Цісар

СЕКВАНА.

Оповіданє з француского.

В Парижи на бічних стінах деяких домів виставючих понад инші, стрічає ся ще часами старі, великанські афіши, реклямуючі „сірий сурдут“. Сурдут той належить до моди від давна закиненої; з широкими кляпами, з надто довгими полами і великим ковніром виглядає дивачно, тим дивачнійше, що має такі вигнуті плечі, що годі уявити собі мужчину, аби его хребетний стовп міг до тої степени вигинати ся. А однако я знав когось, на котрім сірий сурдут лежав би як вилитий і за кождим разом, коли стрічаю ті афіши, приходить мені на гадку той чоловік.

Називав ся Яков Жені. Я познакомив ся з ним в дуже простенькій студентскій гостинници, де в тих часах їв я обід далеко частійше як у Жозефа, а особливо під конець місяця. Хлопець той зацікавив мене від разу своєю розбурепою чуприною, широкою бородою, бурими очима, в котрих проявляла ся якась немов божевільність зпоза притемнених очиць, а перед усім своєю поставою і рухами. Війшов до салі зачіпляючи своєю особою о столи і крісла, не знав, де повісити свою палицю і капелюх і остаточно прийшов сісти при моїм столі. В часі обіду глядав завзято і безуспішно перцю на столі, послугуючи ся своїми короткозорими очима. Я подав єму перець і від того часу розпочало ся наше знакомство.

Так, як всї ті, у котрих несьміливість є головною чертою характеру, мій новий знакомий проломивши перші леди, почав поволи ставати чим раз сьміливійший. Ми не скінчили ще обіду, а чейже на те не треба було довгого часу, а вже обзнакомив мене з своїм суспільним становищем. Був тепер одним з підрядних урядників в якійсь інституциї при улици Сетт-Боа, котра тепер вже зникла з париского овиду, а та інституция ще перше розвязала ся. Мав тисяч франків річно, без мешканя, зі сніданем. Зовсім досить, аби умерти повільною смертию з голоду, не спішачи ся. Але що єго обходив теперішний недостаток? Завтра помстить ся за нинішний день і поет вскорі забуде о нужді, яку зносив простий урядничина. Бо той урядник був поетом. Писав для свого власного вдоволеня поки що, писав стихи, котрі колись мали єго зробити славним.

На тій точці був невичерпаний.

— Вірю моїй звізді — говорив з мутним поглядом і червоними пятнами на лици. — Бувають люди, котрим мусить щось лучити ся і маю пересьвідчене, що належу до тих людий. Справді! — Житє моє не було звичайне і не варто би було вертати з так далека на то лише, аби бути нічим. Чи я не згадував вам, що я знайда? Заждіть, прошу: покажу вам....

Пошукав в своїм портфели повнім папері́в. З одної з кишень витягнув витинку з ґазети, пожовклу від старости і повну товстих пятен, полишивших ся від слідів пальців. Розвинув той папір і поклав єго на моїм тарелї. Була то витинка з „Petit Journal-у“, з котрої я вичитав:

„Хроніка милосердія. — Вчера рано якийсь Ж., піскар з Берсі найшов в своїй лоди малу дитину, завинену в грубі пелєнки. Зголосивши ся у місцевого комісаря поліциї, той честний чоловік жертвував ся, що прийме дитину за свою, коли ніхто по неї не явить ся. Не хотів приймити ніякої винагороди“.

— Той Ж. — говорив дальше Яков, ховаючи витинку з часописи — то був батько Жені, а дитиною був я. Старий виховав мене так як власного сина. Дав мені назвище, значуче назвище, правда? Посилав відтак до школи і зробив з мене ученого чоловіка. — Виповнивши ту задачу, помер. Я ніколи не старав ся віднайти моїх родичів. Мало мене обходили ті рівнодушні люди, котрі дали мені житє. Моїм правдивим батьком був старий піскар з Берсі: моєю правдивою матерію, Секвана, она, що тілько одна мене колисала, коли я був ще малою дитиною.

Я почув сльози в голосї Якова.

Глядячи уперто на судину з муштардою, додав:

За житя старого, коли заходив вечер, а робота кінчила ся, сідало ся на березї зі спущеними ногами. Секвана плила під нашими стопами. Видавала відголоси, які зміняли ся кождої хвилї і які для нас розуміючих ту бесїду, означували ріжні річи. Сиділо ся довго, розмавляючи між собою в родиннім кружку: отець мати і син.

має покликати на авдиенцию пп. Ґломбіньского, Ґесмана, Кіяріого і Фідлера, то значить представителів найбільших клюбів в раді державній.

Буджетова комисия радила вчера під проводом віцепрезеса Мастальки, котрий на вступі заявив, що заповіджене на год. 2 засіданє з причини подій вчерашного дня пересунув на годину 5 по полудни і обмежив порядок нарад виключно до вибору предсідателя комісиї. Взиває членів до довершеня вибору.

Пп. Шрамек, Хоц, Корошец і ин. підносили, що вибір не повинен відбути ся, бо є звичаєм у всіх парляментах, що на случай кризи не відбувають ся ніякі наради, а з другої сторони мають сумніви що до нового вибору попередного предсідателя з причини его заяви в справі язиковій. — Именно дотеперішний предсідатель буджетової комисиї п. Кіярі зложив провід через те, що ненімецкі члени комисиї часто промовляли своєю рідною мовою. Тепер п. Кіярі знов кандидував, але домагав ся, щоби ненімецкі члени комисиї з'обовязали ся не уживати рідної мови в промовах.

П. Станек поставив внесенє на замкнене засіданя і відложенє вибору.

Внесенє відкинено 32 голосами против 13.

Посли социялістичні заявили ся против відкладаня вибору, бо комисия мусить показати, що способна до праці.

Перервано засіданє, а відтак відбуло ся голосованє. Предсідателем вибрано бар. Кіяріого 39 голосами, 12 карток віддано порожних.

Члени комисиї надіяли ся, що на засіданю явить ся також бар. Бінерт і повідомить комисию о своїй димісиї. Але, як було вже сказано, бар. Бінерт на засіданю не явив ся.

Новинки.

Львів, дня 13-го грудня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цісар іменував гр. кат. пароха в Кобаках о. Мих. Бальницкого крилошанином капітули в Станиславові. — П. Мінїстер справедливости переніс судию Тадея Дзержиньского в Сокаля до Снятина.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский вернув до Львова.

— **Справи особисті.** Є. Е. п. Маршалок кр. ґр. Стан. Баденї перебуває від суботи у Відни. — Радник Двора п. Олександер Барвіньский виїхав на кілька днів до Відня і Праги.

— **Гостина сьв. Николая.** До чемних дітий загостить сьв. Миколай в сали „Народного Дому" в суботу дня 17 грудня о годинї 4 по полудни. Вступ для дітий і старших 50 с. До менче чемних старших дітий (від 16-го до Х-го року) пришле сьв. Миколай свого відпоручника о год. 8 вечером до сеї самої салї. Вступ 1 К. Весь дохід призначений на „Руску Захоронку" і „Дешеву кухню" для бідної молодежи. Дарунки враз з докладно адресою щасливих відбирателів пришле сьв. Миколай від години 10—12 до салї „Народного Дому".

— **Виділ тов. „Руска Захоронка"** звертає ся з уклінною просьбою до наших пань, щоби переношену одіж в дітий від 3—6 літ, переслали для найбідвійшої дітвори, котра в зимі задля браку теплого одіня і обуви не може учащати до Захоронок. Переношену діточу одіж мож пересилати до склепу „Народної Торговлї" у Львові. Сподіваючи ся, що не одна мати відчує нужду малих діточок і пришле переношену, теплу одіж, складаємо наперед Всім Високоповажаним Добродійкам сердечне „Спаси Біг".

— **Конкурс.** З огляду на неґативний вислїд попередних конкурсів, розписує Головний Виділ Тов. „Просьвіта" поновно к о н к у р с на членьску грамоту з реченцем предложеня до 15 лютого 1911 р. Близші условия висилає на бажанє Управа канцеляриї Товариства. Конкурсовий суд складає ся в артистично промислової комисиї при Головнім Виділї. Перша нагорода виносить 200 К, друга 100 К однак конкурсовому судови прислугує право обі нагороди кумулювати.

— **Найгарнійшими дарунками для дітий і** шкільної молодіжи на сьв. Николай, Різдво і Новий Рік — се звістні зі своеї дешевости, гарного, добірного змісту видавя Руского Тов—а Педаґоґічного. Купуючи свої рідні видавя, учимо наших дітий любити все, що свое, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержанє шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцеляриї Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послїдній хвилї не може канцелярия як слід виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віцї від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і иньших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „П о д о р о ж   д о в к о л а   з е м л ї" по цїні 1 50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дітям місто всяких витребеньок, к н и ж к и Руского Тов-а Педаґоґічного а зробите тим дитинї приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

— **Дрібні вісти.** Петербурґске „Добродійне товариство видаваня корисних і дешевих книжок" признало премію в сумі 150 рублів Українцеви В. Корольову, знаному популяризаторови господарских наук за рукопись під заголовком: Доморосла птиця, єї породи, розведенє, годованє, догляд та деякі хороби. — Віденьскі часописи подають чутку, що в мінїстерстві війни вкрадено документи відносячі ся до замовленя муницні. — На острові Мадейрі було доси 422 случаїв занедужаня а 136 случаїв смерти на холеру. — П. Новаковскій, женї радника, вкрадено в кінотеатрі боу вартости 200 К. — З вистави склепової купця Аґіда вкрав якійсь злодій 6 бутлїв з наливками овочевими.

— **Затроєнє марґариною.** З ріжних сторін Німеччини доносять о затроєнях марґариною (маслом вироблюваним штучно з волового лою). В самім Берлинї було недавно тому около 50 случаїв затроєня, а тепер доносять, що в місцевости Вел-

---

Замовк на хвилю, а відтак сказав:

— Тепер старий помер. Нема вже батька і сумно... Але полишилась менї мати. Секвана, стара моя мати і пістунка; она не може умерти. Відвідую єї кождого вечера. Співає менї свої пісні як давнійше, як тоді, коли я був трилїтною дитиною, лежачою на хребті на днї човна, з рікою під собою, а голубим небом над собою... Проведете мене сего вечера? Покажу вам місце, де мене найдено.

Взяв мене під руку, немов би я був старим его знакомим, ми перейшли через площу Ратушеву, відтак коло Нотр-Дам і ми вскорі дійшли до берега.

Була то правдива хороша серпнева ніч. Ідучи в сторону Берсі, видко було лиш овид майже чорний, на котрім звізди виглядали як головки цьвяхів з матового золота. Поза нами противно небо було червоне. Пречудна панорама мостів Секвани розлягала ся в блеску тисячів і тисячів ґазових полуминий. А там дальше, перед нами, ід просторам, на котрих мусїло лежати Олейль і Жавель, овид прибирав блїдші краски, облитий загадочним блеском, заповідаючим всхід місяця.

Ми ішли берегом ріки, не говорячи нічого до себе. Краєвид розпростирав ся чим раз ширший перед нами; води ставали чим раз більше просторі, хоч менше виразні. Сьвітла лїхтарень чим раз рідше стрічало ся; тут і там чорні, мутні лінії мішали ся з білавими пятнами. Ті темні лінії, то були дерева, білі пятна представляли доми. Яков спровадив мене з набережної улиці на сам берег. Вскорі окружила нас сільска тишина, перериванa лиш глухим шумом ріки і далеким гуком досячим ся з Парижа.

Перед одною з простих хаток, де є род бюра, в котрім піскарі одержують замовленя з міста, Яков задержав ся і сказав:

— То тут!

Сів на березі, а я примістив ся коло него. Немов би хотів собі нагородити довге мовчанє в часї дороги, почав говорити дуже скоро:

— Так, ось то місце, де мене найдено. За часів старого був тут перстень, до котрого привязував, як казав, свою фреґату. Єго фреґата!... А однако на кождий случай мусїло то бути сьмішною несподіванкою для него, коли одного разу найшов в ній живу дитину!

Відтак нагло перекидаючи ся на инше поле, говорив:

— А однако тяжке було то его житє, но! Не богато піску можна денно добути лопатою. А до того докучає тобі поліция; каже, що добуваєш пісок надто близько мостів, берега, плавальні! Правдива нужда! А погадати, що копанє піску паровими машинами псує ще інтерес!

Яков задержав ся і его голос дрожав, коли по хвили став говорити:

— А однако помимо того всього я згодив би ся на такий спосіб житя. Батько Жені зле зробив, що вивів мене на ученого чоловіка. Не можу жити без тої ріки. Кождого вечера вертаю сюди; тягне мене щось. А коли не пійду, коли хочу принevолити себе, побороти, нападають мене такі сни, що трохи не ошалію. Она мене переслїдує. Чую, як колишe мене, коли лежу на ліжку, так немов би я лежав на єї водах.

Я не хотів єму перебивати. Яков говорив дальше поволи, глядячи в ріку:

— Поети вигадали, що у воді живуть женщини, котрі втягають в свою глубину рибаків... Яка глупота! І без того вода спокушує часами, принаджує і кличе до себе... Спитайте людий, котрі перебувають над берегами, на травах з деревом, або піскарів як батько Жені. Всї скажуть вам, що люблять воду, що померли би, колиб їм відобрано їх Секвану. Розмавляють з нею остаточно, так як живим єством; говорять до неї, а она відповідає. І справді, чи не жиє она могучим житєм? Атже всї єї частинки дрожать, безнастанно порушають ся, а чимже єсть житє, коли не рухом? Она жиє і говорить, а радше співає. Слухайте, тепер, в тій хвили, присягаю, що чую єї чудесну музику. Чую насамперед бас, такий, якого ніякі орґани не в силі видати, то означає рух тої великаньскої плинної маси по ложи з піску і каміня. Відтак мельодиї, ґами; вода лоскоче тростину в тонї *бе-моль*, другу в *мі* і з того виходить чисте *соль*, заблукавши ся поміж два камінці. Скоро случайно спадає каплями в яку глубину, тоді відзивають ся pizzicata, супротив котрих музика Паґанініого єсть нічим. А відтак, а відтак інструментация, котрої витонкувати не можна і котрої ви непочуєте... Я чую.

Наблизив ся до мене і сказав менї до уха: — Часами, коли я сам, маю непобориму охоту кинути ся там, в глубину, аби побачити, що там є. За житя батька Жені бачив я множество утоплених людий, котрих старий виловив з води. Инші знов були лиш напів утоплені. Тих питав я все, чого зазнавали. Найчастійше нічого собі не пригадували. Але був один, старий, дуже сьмішний, котрий впевнював мене, що була одна хвиля зовсім приємна. Вже другий раз пробовав тої приємности.

По тих словах Яков Жені підняв ся скоро на ноги і подаючи менї руку, аби менї помочи встати, додав на закінчене:

— Бо бачите, як хто має манію води, нічого єму не поможе. Трохи вчаснійше, або трохи пізнійше треба на тім скінчити.

(Конець буде).

вінтофен коло Дортмунда занедужало богато родин по споживаню маргарини марки „Бака" а в Бремі занедужало около 50 осіб по споживаню маргарини марки „Люіза". Оба ті роди маргарини походять з фабрики Мора в Альтоні. В місцевости Граніці занедужала тяжко ціла родина робітника Філіпа по спожитю маргарини. В Дебріс померла дитина робітника, котрого ціла родина занедужала так само по спожитю маргарини.

— **Нещасливі пригоди.** На площи Збіжевій наїхав вчера незнаний візник на зарібницю Марию Мехель, котрій колеса поломили обі руки. Поготівля ратункова відвезла нещасливу до шпиталю.— Челядник шлюсарский, Иосиф Гельвія, приїхавши до Львова так надивив ся на ул. Городецкій, що не видів над'їзджаючого воза електричного трамваю, а моторовий не міг також вдержати віз ще в пору і Гельвія потручений возом впав так нещасливо, що не лиш покалічив собі голову, але й дістав потрясеня мозку. Поготівля ратункова відставила его до шпиталю. — На стацию ратункову зголосив ся технік Ст. Ковіцкий з раною на лици від кулі револьверової, і сказав, що зранив ся сам револьвором, котрим бавив ся.

— **Міліонове обманьство.** Недавно тому помістили ми були звістку про міліонове обманьство на шкоду родини бл. п. Влодка, властителя більшої посілости в Турю. В сій справі поміщає тепер адвокат др. Станислав Загурский, яко заступник правний пп. Самуіла Ляндава, Льва Валя і Чесера Валя слідуючого спростованя в „Gazet-i Lwowsk-iй":

Не згідне єсть з правдою, мов би бл. п. Фр. Влодек, властитель маєтности Туре, завсігди заповідав, що ліса з тої маєтности не продасть; мов би в 1908 р. стягнено бл. п. Влодка до Самбора, де він зовсім пяний, підписав контракт продажи ліса фірмі „Самуіл Ляндав і братя Валь"; мов би ще того самого дня перед тим прогнав факторів, предкладаючих ему продаж ліса; мов би на рахунок умовленої ціни купна одержав готівкою лиш 10.000 кор.; мов би наконець небавком упустив з тої ціни 124.000 К.

Зато правдою єсть, що бл. п. Ф. Влодек ще в 1906 р. сам фірмі Самуіл Ляндав і братя Валь предложив листовно закупно дерева в маєтности в Турю; що переговори угодові тягнули ся звиж 2 тижні; що дефінітивну угоду заключено в Топільници, в помешканю зятя бл. п. Ф. Влодка, п. др. Кендзерского, в тогож присутности і в присутности доньки бл. п. Ф. Влодка; що при підписаню угоди бл. п. Ф. Влодек був зовсім тверезий; що на рахунок ціни купна одержав при контракті готівкою 100.000 кор.; що наконець майже в рік по заключеню угоди уділив купуючій фірмі опусту в висоті 33 проц. з ціни купна, порадившись прибраного собі знатока, длятого, що через прорубувані в лісі дерева від ряду літ потворили ся були в лісах значні поляни, через котрі вартість лісів значно зменшила ся.

— **Пригода з бальоном.** В ночи з неділі на понеділок тамтого тиждня запукав хтось до дверий двірка під містом Кірквадь на острові Помона, що належить до островів званих Оркадами або Оркні (Orkney). Пан дому ще не спав і отворив: Чи ми тут в Англії? — спитав его якийсь чоловік охриплим голосом. — Ми залетіли сюди бальоном і нам здавало ся, що ми в Швеції, аж ось прочитали на ваших дверох слово „push" (потиснути)!

Обох гостий, що так нагло десь з неба спали на острів, запрошено до двірка. Лиця їх були замащені кровю і они цілі обваляні, мокрі до нитки і ледви вже держали ся на ногах. Були то два воздухоплавці з Монахова, столиці Баварії, Дістле і Єрденс а третий їх товариш згинув вже був по дорозі, утопив ся в мори.

Дістлер розповів тепер, що коли він і его товариші відлетіли бальоном з Монахова в суботу, наміряли спустити ся на землю десь в північній Швайцарії або полудневій Франції. Тимчасом зміркували, що бальоном зачало нести в иншу сторону. Щоби переконати ся, де они знаходять ся, спустили ся в неділю рано трохи в долину а їх лодка вдарила собою об якусь велику воду, котрою могло бути не що иншого лиш море. Они страшно перепудили ся, тим більше, що тепер ще й надплила величезна филя. Коли они підняли ся знов в гору, побачили, що в лодці єсть о одного пасажира менше. Третого їх товариша Мецґера вхопила филя і він погиб в мори. Бальон ставши легшим, підняв ся борзо в гору і летів тепер у висоті 100 до 350 метрів через цілий день понад морем. Хвилями, коли вітер розірвав мраку, що заслонювала море, виділи воздухоплавці, як в долині під ними плили пароплави і судна вітрилові. Але всіх змагання, щоби звернути їх увагу на себе і завізвати їх помочи, показали ся безуспішними.

Наконець пізно вечером добачили якісь недвижимі сьвітла і здогадали ся, що они вже над якоюсь сушею. Дістлер постановив тоді спустити ся на землю і випустив ґаз в бальона. І знов їх лодка вдарила об море і они вирятували ся лиш в той спосіб, що викинули весь баляст, який ще в нім був. Від тепер, доки ще чули шум филь, не пробовали вже спускати ся на землю. Але бальон стратив був вже тілько ґазу, що сам від себе спустив ся на землю. Коли лодка вдарила собою об землю, Дістлер і капітан Єрденс вискочили з неї і попадали на якусь сіножать, що від довгої зливи була дуже розмякла. Воздухоплавці здивували ся немало, коли переконали ся, що опинили ся в Англії і казали, що летіли, вид ко, з нечуваною скоростию. Летіли через 14 годин в страху, що кождої хвилі готові згинути. Властитель двірка приняв їх дуже сердечно, угостив їх і позволив їм відтак випочити у себе.

Телеґрами.

Відень 13 грудня. Палата послів. По відчитаню письма президента кабінету в справі принятя Цісарем димісиї цілого кабінету, заявив бар. Бінерт: Є. Вел. Цісар зарядив, щоби всі члени кабінету аж до утвореня нового сповняли свої уряди. Позаяк палата має діло з конституцийним, одвічальним правительством, то осьміляю ся просити, щоби ті предложеня, які звязані тісно з тим розділом теперішної сесиї, а за котрих скорим залагодженем я заявив ся вже на конференциї предсідателів клюбів, палата зволила можливо скоро залагодити. Розходить ся специяльно о провізорию буджетову, котра має забезпечити дальше веденє фінансів держави в спосіб конституцийний, о торговельний договір з Сербією, о предложенє реґуляміну нарад і о вибори до делеґаций. На основі Найв. поручення буду вести дальше правлїнє і боронити предложенє стоячих на порядку дневнім після моїх найлїпших сил. — Пос. Каліна промавляв в справі реґуляміну.

Чернівці 13 грудня. При доповняючім виборі до Ради державної в Кімполюнґу вибрано Румуна Сербу.

Мадрид 13 грудня. Повінь в Ішпанії триває дальше. В Серваділлі завалив ся дім і одна особа згинула.

Ріо де Жанейро 13 грудня. Палата ухвалила одноголосно проголосити стан облоги. Ненарушимість посольска позістає в силї. Панує спокій; мимо того ходять найсуперечнїйші чутки що до заряджень, які правительство має завести. Треба побоювати ся, що при роботі суть якісь ворохобничі елементи.

Надіслане.

— **Конкурс.** Головний Виділ Тов. „Просьвіта" у Львові оголошує на основі статута фонду ім. Івана Череватенка конкурс на 2 премії по 250 кор. за написанє двох науково - популярних розвідок в українській мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Твори мусять бути оріґінальні, вігде ще не друковані, писані для широких мас народа, та мають популяризувати здобутки сьвітової науки. 2) Не можуть захвалювати неволї, пановання одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного. 3) Українська мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на всьому просторі, де живуть наші люди. 4) Твори не можуть бути обємом меньші двох аркушів друку. Праці належить надсилати до Головного Виділу Тов. „Просьвіта" у Львові до 31 грудня 1911. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній запечатаній коверті. Премійований твір остає власностию автора, але друкуючи его, автор не має права робити відмін противних повисшим условинам. Вислід конкурсу оголосить Товариство в своїм часї. — За Гол. Виділ тов. „Просьвіта" у Львові: Ів. Кивелюк, голова. Др. Ів. Брик, секретар.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. Зелїзниць Держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано-окружні до всїх і зі всїх значнїйших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днїв.

Білети складані в однім напрямі на нїмецких зелїзницях, важні 45 днїв.

Білети картонові, звичайні, до всїх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелїзничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).